

CHÚA NHẬT TUẦN XXIII MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM B

⇒ Các ngươi hãy nói với những tâm hồn xao xuyến: Can đảm lên, đừng sợ! Đây đây Thiên Chúa các ngươi đến để phục thù. Chính Người sẽ đến và cứu thoát các ngươi.

Bấy giờ mắt người mù sẽ sáng lên, và tai người điếc sẽ mở ra. Bấy giờ người què sẽ nhảy nhót như nai, và người câm sẽ nói được, vì nước sẽ chảy lên nơi hoang địa, và suối nước sẽ chảy nơi đồng vắng. Đất khô cạn sẽ trở thành ao hồ, và hoang địa sẽ trở nên suối nước. (Is 35:4-7a)



⇒ Anh em thân mến, anh em là những người tin vào Đức Giêsu Kitô vinh hiển, Chúa chúng ta, *anh em đừng thiên vị. Giả sử trong lúc anh em hội họp, có người đi vào, tay đeo nhẫn vàng, mình mặc áo sang trọng; lại cũng có người nghèo khó đi vào, áo xống dơ bẩn, nếu anh em chăm chú nhìn người mặc áo rực rỡ mà nói: “Xin mời ông ngồi chỗ danh dự này”. Còn với người nghèo khó thì anh em lại nói rằng: “Còn anh, anh đứng đó”, hoặc: “Anh hãy ngồi dưới bệ chân tôi”. Đó không phải là anh em xét xử thiên vị ở giữa anh em và trở nên những quan xét đầy tà tâm đó sao?*

Anh em thân mến, xin hãy nghe: Không phải Thiên Chúa chọn người nghèo trước mắt thế gian, để nhờ đức tin, họ trở nên giàu có và được hưởng nước Người đã hứa cho những kẻ yêu mến Người đó sao? (Gc 2:1-5)

⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu từ địa hạt Tyrô, qua Sidon, đến gần biển Galilêa giữa miền thập tỉnh. Người ta đem một kẻ câm điếc đến cùng Người và xin Người đặt tay trên kẻ ấy. Người đem anh ta ra khỏi đám đông, đặt ngón tay vào tai anh và bôi nước miếng vào lưỡi anh ta. Đoạn ngước mặt lên trời, Người thở dài và bảo: “Effetha!” (nghĩa là “Hãy mở ra!”), tức thì tai anh ta mở ra, và lưỡi anh ta được tháo gỡ, và anh nói được rõ ràng. Chúa Giêsu liền cấm họ đừng nói điều đó với ai. Nhưng Người càng cấm,

thì họ càng loan truyền mạnh hơn. Họ đầy lòng thán phục mà rằng: “Người làm mọi sự tốt đẹp, Người làm cho kẻ điếc nghe được và người câm nói được!” (Mc 7:31-37)



+> “... Bảy giờ mắt người mù sẽ sáng lên, và tai người điếc sẽ mở ra. Bảy giờ người què sẽ nhảy nhót như nai, và người câm sẽ nói được, vì nước sẽ chảy lên nơi hoang địa, và suối nước sẽ chảy nơi đồng vắng. Đất khô cạn sẽ trở thành ao hồ, và hoang địa sẽ trở nên suối nước.”

+> “... anh em đừng thiên vị. Giả sử trong lúc anh em hội họp, có người đi vào, tay đeo nhẫn vàng, mình mặc áo sang trọng; lại cũng có người nghèo khó đi vào, áo xống dơ bẩn, nếu anh em chăm chú nhìn người mặc áo rực rỡ mà nói: “Xin mời ông ngồi chỗ danh dự này”. Còn với người nghèo khó thì anh em lại nói rằng: “Còn anh, anh đứng đó”, hoặc: “Anh hãy ngồi dưới bệ chân tôi”. Đó không phải là anh em xét xử thiên vị ở giữa anh em và trở nên những quan xét đầy tà tâm đó sao?”





+> "... Người ta đem một kẻ câm điếc đến cùng Người và xin Người đặt tay trên kẻ ấy. Người đem anh ta ra khỏi đám đông, đặt ngón tay vào tai anh và bôi nước miếng vào lưỡi anh ta. Đoạn ngước mặt lên trời, Người thở dài và bảo: "Effetha!" (nghĩa là "Hãy mở ra!"), tức thì tai anh ta mở ra, và lưỡi anh ta được tháo gỡ, và anh nói được rõ ràng..."

+> "... Chúa Giêsu liền cấm họ đừng nói điều đó với ai. Nhưng Người càng cấm, thì họ càng loan truyền mạnh hơn. Họ đầy lòng thán phục mà rằng: "Người làm mọi sự tốt đẹp, Người làm cho kẻ điếc nghe được và người câm nói được!"

== Sau khi đã "mở mắt" cho người mù được thấy "rõ ràng", Đức Giêsu "*liền cấm họ đừng nói điều đó với ai*" – quả là khó hiểu: phải chăng "**Đừng cho tay trái biết việc tay phải làm**" (khi làm việc thiện) diễn giải khá minh bạch về thắc mắc nêu trên không?

== "*Nhưng Người càng cấm, thì họ càng loan truyền mạnh hơn*" – Câu ngạn ngữ chúng ta thường nghe nói: **giấy không gói được lửa** hoặc **kim trong bọc lâu ngày cũng bày ra** quả thật ứng nghiệm!

== Một kinh nghiệm/cảm nghiệm sau biến cố 30/4/1975 về "*danh tiếng*" của trường Mossard nói riêng, của hệ thống giáo dục LASAN tại Việt Nam trên 100 năm qua nói chung, xin được chia sẻ cùng các bạn:

... Một cán bộ công nhân xưởng sắt dẫn hai anh em trai đến và khai báo rằng cháu lớn đang học lớp 7, và cháu nhỏ đang học lớp 6 tại miền Bắc. Tôi hỏi:

- Hai em có giấy chứng nhận, hoặc học bạ gì không?

- Không có gì cả!

- Vậy thì làm sao biết các em có đi học hay không? Học lớp nào? Học lực như thế

nào?

Anh cán bộ thành khẩn khai báo:

- Xin nói thật với thầy, trong suốt mấy năm nay, tôi đi làm công tác cả ngày, đâu có biết gì về việc học của hai cháu đâu! Sau khi giải phóng miền Nam thành công, tôi được chuyển vào Nam làm cho công ty luyện sắt ở Thủ Đức. Tôi mới vào Nam được hơn tuần nay, đem theo cả gia đình. Nghe đâu các trường sắp mở lại, nên tôi đem hai cháu đến xin ghi danh học cho xong năm 74-75.

Tôi nhìn thấy anh cán bộ này ăn mặc kiểu nhân công chất phát, hơi... ngô ngố, và tôi có cảm tưởng anh công nhân này thành thật, khác hẳn với phong cách của ông chính ủy đại đội tôi gặp lần đầu tiên tại La San Đức Minh sáng ngày 1 tháng 5, trước khi ông ta được “sáng mắt sáng lòng”. Tôi nói:

- Sau biển số 75, trường học nào cũng như trường học nào. Vậy anh đến trường nào gần nhà nhất ghi tên cho hai cháu là tốt nhất, vừa tiện lợi cho việc đưa đón, vừa...

- Nhưng, anh công nhân cắt ngang, tôi nghe bà con lối xóm khuyên và thúc đẩy tôi đến tìm trường “Mốt...gì gì đó”, vì ở trường này, học sinh được giáo dục và dạy dỗ rất tốt, trường này danh tiếng từ lâu đời rồi, do các thầy dòng La... gì gì San điều khiển.

Thiệt là “rượu ngon không cần quảng cáo!” Nhưng những biển số dòn dập với những hình ảnh đau thương và không lạc quan chút nào trong hơn hai tháng qua làm tôi chạnh lòng, dăm chiêu. “Hết rồi!” tôi thì thầm trong lòng. Anh công nhân ngạc nhiên thấy tôi như đực người ra, không nói tiếng nào.

- Tôi có nói điều gì sai không, thầy?

- À, không, không! Tôi chỉ nghĩ không ra làm sao tôi có thể nhận hai em vào học, theo tiêu chuẩn $n+2$ được?

Đến phiên anh nhân công đực người ra. Tôi nghe anh ta lẩm bẩm “ $n+2... n+2$ là gì?”

- Thôi được, tôi nói tiếp. Để tôi thử nghiệm hai em xem trình độ học vấn đến đâu, rồi xếp lớp cho hai em.

- Thầy cho hai cháu học lớp nào cũng được. Tôi hoàn toàn tin tưởng trường của các thầy La... San mà! Xin phép thầy nhận cho hai cháu học là tôi mãn nguyện rồi! Tôi xin phép đi làm việc, nếu có gì xin thầy bảo hai cháu kêu tôi đến xin gặp thầy lại.

*- Vậy thì sáng mai, hai em đến đây gặp tôi, làm bài trắc nghiệm: viết văn và toán.
[xem chi tiết: www.lasan.org/hoiky-journal/hoiky1/phanmot-6.htm*

TẠ ƠN CHÚA!

VINH DANH CHA THÁNH LASAN CÙNG CÁC VỊ ĐÀN ANH!